

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 13/2013-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 19. novembra 2013 o žiadosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 120/10-124 z 20. augusta 2013 o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Š. M., B., podľa čl. 136 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky s poukazom na § 74e ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov a § 231 písm. j) Trestného poriadku takto

r o z h o d o l :

Ústavný súd Slovenskej republiky o d o p i e r a súhlas na trestné stíhanie sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Š. M., B., pre skutky právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona a prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v žiadosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 120/10-124 z 20. augusta 2013.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2013 doručená žiadosť generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. VII/2 Gv 120/10-124 z 20. augusta 2013 – na základe čl. 136 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) s poukazom na ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon o ústavnom súde“); (žiadosť generálneho prokurátora poukazovala konkrétne na § 14 ods. 3 uvedeného zákona, tento odkaz však nie je korektný, pretože označené ustanovenie sa týka výlučne sudcov ústavného súdu] a § 231 písm. j) Trestného poriadku – o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Š. M. (ďalej len „sudca najvyššieho súdu“) pre skutky právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona a prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Generálny prokurátor v úvode svojej žiadosti poukázal na uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 12. júla 2010, ktorým bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie v predmetnej veci na tom skutkovom základe, že

„1. od presne nezisteného obdobia najmenej od 01. 07. 2010 až doposiaľ, presne nestotožnená osoba vystupujúca ako Jozef prisľúbila poskytnutie úplatku vo výške najmenej 30.000,00 EUR presne nezistenému konajúcemu sudcovi NS SR prostredníctvom presne nezistených osôb vystupujúcich pod menom Ladislav a prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava a ďalších osôb za to, že v konaní o prepustenie obvineného L. K. z väzby, vydá sudca rozhodnutie o prepustení obvineného z väzby,

2. od presne nezisteného obdobia najmenej od 01. 07. 2010 až doposiaľ, na presne nezistenom mieste, doposiaľ presne nestotožnená osoba vystupujúca ako prokurátor Okresnej prokuratúry v Bratislave, prostredníctvom osoby vystupujúcej pod menom L. a

d'alších osôb, žiada úplatok od osoby vystupujúcej pod menom Jozef vo výške najmenej 30.000,00 EUR pre doposiaľ nestotožneného sudcu NS SR konajúceho v trestnej veci obvineného L. K. za to, že konajúci sudca vydá rozhodnutie o prepustení obvinenej osoby z väzby. “.

K žiadosti bol pripojený prvopis spisového materiálu evidovaného Prezidiom Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou, národnou protikorupčnou jednotkou, expozitúrou Stred, Banská Bystrica pod sp. zn. ČVS: PPZ-626/NKA-PK-SK-2012 (ďalej len „vyšetrovací spis“).

Generálny prokurátor ďalej v rámci odôvodnenia svojej žiadosti uviedol, že na základe doterajšieho vyšetrovania v predmetnej veci bolo 15. marca 2011 vydané uznesenie o vznesení obvinenia L. K., JUDr. J. K., JUDr. L. Š. a P. J. pre prečin podplácania podľa § 20 a § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona a JUDr. M. B. pre zločin prijímania úplatku podľa § 21 ods. 1 písm. d) k § 329 ods. 1 Trestného zákona.

V žiadosti generálneho prokurátora sa ďalej uvádza:

«Odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky boli získané dôkazy, z ktorých vyplýva, že JUDr. J. K., priateľ obžalovaného L. K. zabezpečil finančné prostriedky potrebné na poskytnutie úplatku a telefonicky si dohodol stretnutie s JUDr. L. Š. dňa 06. 07. 2010 v Obchodnom dome... v B. Na tomto stretnutí dňa 06. 07. 2010 v reštaurácii B... JUDr. J. K. odovzdal JUDr. L. Š. o 20.10 hod. obálku s úplatkom za to, že vybaví prepustenie L. K. z väzby, čo je podporené aj ich telefonickými rozhovormi, v ktorých si dohodli stretnutie až večer preto, že JUDr. K. „to“ mal dostať v Nitre až o 6 večer, Obžalovaný L. K. bol v tom čase vo väzbe v Ústave na výkon väzby v Nitre pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a) ods. 5 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 v trestnej veci 2 T/5/2005. JUDr. L. Š. s P. J. si po prevzatí obálky s úplatkom od JUDr. J. K. dohodli čas a miesto stretnutia s JUDr. M. B., prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava II, ktorý nebol v tejto veci činný ako prokurátor, na deň 06. 07. 2010 vo večerných hodinách.

Na stretnutí v reštaurácii F. v B. dňa 06. 07. 2010 o 21.00 hod. odovzdali P. J. a JUDr. L. Š. úplatok JUDr. M. B. za vybavenie prepustenia L. K. z väzby. JUDr. M. B. už v predchádzajúcich rozhovoroch prisľúbil, že vybaví prepustenie obžalovaného L. K. z väzby, a preto sa skontaktoval so svojim kamarátom JUDr. Š. M., sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý mal rozhodovať o sťažnosti obžalovaného L. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 15. júna 2010 sp. zn. 2T 5/2005, ktorým Krajský súd v Nitre zamietol žiadosť o prepustenie obžalovaného z väzby a neprijal jeho písomný sľub ani peňažnú záruku.

Z rozhovorov medzi JUDr. M. B. a JUDr. Š. M. vyplýva, že sa o veci obžalovaného L. K. viackrát rozprávali a stretli a dohodli si aj stretnutie dňa 07. 07. 2010 vo večerných hodinách.

JUDr. M. B. dňa 09. 07. 2010 uviedol JUDr. Š. M., že v pondelok (12. 07. 2010) mu to doručia a JUDr. Š. M. mu oznámil, že v stredu (14. 07. 2010) budú riešiť problém. V pondelok dňa 12. 07. 2010 o 09.00 hod. doručil obhajca obžalovaného L. K. JUDr. V. L. na Najvyšší súd SR žiadosť, aby Najvyšší súd SR konal v jeho neprítomnosti a rozhodol na neverejnom zasadnutí o jeho sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre. Po podaní tejto žiadosti telefonoval sudca NS SR JUDr. Š. M. prokurátorovi JUDr. M. B. a povedal mu, že došlo k nepochopeniu udalosti preto, že obžalovaný musí žiadať o rozhodnutie bez jeho prítomnosti na hlavnom pojednávaní a nie na neverejnom zasadnutí, a že je potrebné citovať ustanovenia z hlavného pojednávania. JUDr. M. B. telefonicky zabezpečil u JUDr. L. opravenie žiadosti, o čom informoval JUDr. Š. M. Doplnenú žiadosť L. K. doručil JUDr. L. na Najvyšší súd SR dňa 12. 07. 2010 o 12.40 hod. čo vyplýva z podacej pečiatky Najvyššieho súdu SR.

Dňa 14. 07. 2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. 6 Tost 19/2010, ktoré vydal senát pod predsedníctvom JUDr. Š. M. na neverejnom zasadnutí vo veci obžalovaného Rastislava Aitnera a spol. pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Trestného zákona o sťažnosti obžalovaného L. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 15. júna 2010 sp. zn. 2T 5/2005 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu, prijal písomný sľub obžalovaného L. K., ktorým sa nahradila jeho väzba a prepustil ho na slobodu. Obžalovaný L. K. bol preto dňa 14. 07. 2010 prepustený na slobodu.

Obvinený JUDr. Š. vo výsluchu dňa 16. 03. 2011 uviedol, že L. K., JUDr. M. B. a JUDr. Š. M. vôbec nepozná, nevie, čo sú to za osoby a určite nikdy nedával žiadne finančné prostriedky od J. K. pánovi P. J. ani pánovi B. Jeho výpoveď však vyvracajú dôkazy zabezpečené odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky, ktorými sú zadokumentované ich rozhovory a stretnutia.

*O tom, že postup, tak ako ho opisuje JUDr. B. vo svojom výsluchu, nie je v súlade so zákonom svedčia aj telefonické rozhovory medzi ním a JUDr. L. Š., sudcom NS SR JUDr. Š. M., ale aj medzi ostatnými obvinenými. Z týchto informácií je zrejmé, že vopred vedeli o termíne a výsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Napriek tomu JUDr. B. uviedol, že v tejto veci oslovil sudcu JUDr. M., ale že takýto postup je zákonný. Vo výpovedi uviedol, že sa jednalo o bežnú vec v rámci zákonných možností a nevidelo sa mu na takej požiadavke nič protizákonné a skontaktoval sa s JUDr. Š. M. a prekonzultovali požiadavku JUDr. L. Š. Sudca JUDr. M. mu povedal, že to pozrie, či sa to dá alebo nedá, potom však JUDr. M. ešte potreboval nejaký doklad do spisu k rozhodnutiu, aby to bolo v medziach zákona *Lege artis*. Tento doklad však JUDr. B. nedokladal a uviedol, že ho doložili zrejme advokáti.*

Zo zabezpečených dôkazov je tiež zrejmé, že sudca JUDr. M. dňa 14. 07. 2010 uviedol v telefonickom rozhovore JUDr. B., že je to v poriadku a z kontextu rozhovorov vyplýva, že sa bavili o L. K. a vybavení prepustenia z väzby. JUDr. Š. M. ako sudca najvyššieho súdu poskytol JUDr. M. B., ktorý nebol vo veci činný ako prokurátor, informácie zo spisu a presne mu uviedol, ako je potrebné napísať žiadosť vo veci obvineného K. a čo je potrebné do žiadosti citovať z Trestného poriadku.

Doposiaľ vykonanými úkonmi vo vyšetrovaní je dostatočne preukázané, že došlo k spáchaniu zločinu prijímania úplatku podľa § 329 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, z ktorých je dôvodne podozrivý sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Š. M., ktorý ako sudca Najvyššieho súdu SR za úplatok od L. K., doručeného mu prostredníctvom JUDr. J. K., JUDr. L. Š., P. J. a JUDr. M. B., zabezpečil vydanie rozhodnutia o sťažnosti L. K. proti uzneseniu Krajského súdu Nitra, ktorým bol L. K. prepustený na slobodu.

Zabezpečenými dôkazmi je dostatočne preukázané podozrenie, že došlo k spáchaniu zločinu prijímania úplatku podľa § 329 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a prečinu

zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a podozrivým zo spáchania je sudca Najvyššieho súdu SR.»

Ústavný súd zaslal žiadosť generálneho prokurátora na vyjadrenie sudcovi najvyššieho súdu. Zároveň mu poskytol možnosť vyjadriť sa k žiadosti aj ústne na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu. Žiadosti sudcu najvyššieho súdu zo 7. novembra 2013 o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu ústavný súd nevyhovelo prihliadajúc na negatívne stanovisko generálneho prokurátora (zastúpeného prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. Michalom Horváthom), v zmysle ktorého by predčasné oboznámenie sa s dôkazmi obsiahnutými v spise „*mohlo zmariť alebo podstatne sťažiť dosiahnutie účelu trestného konania*“ (stanovisko z 13. novembra 2013).

Ústavnému súdu bolo 15. novembra 2013 doručené písomné vyjadrenie sudcu najvyššieho súdu k žiadosti o vydanie súhlasu na trestné stíhanie, v ktorom okrem iného uviedol:

«Žiadosť špeciálneho prokurátora neobsahuje konkrétne skutočnosti – dôkazy, na základe ktorých nadobudol presvedčenie, že sa skutok stal, že som sa dopustil protizákonného konania, že som zobral úplatok a pod jeho vplyvom som prepustil obžalovaného z väzby, resp. zabezpečil vydanie rozhodnutia, ktorým bol obžalovaný prepustený z väzby. Opakovane prehlasujem, že žiaden úplatok som nezobral, nebol mi ponúknutý a ani mi nebol sľúbený.

V žiadosti nie je uvedený žiaden priamy, konkrétny dôkaz – skutočnosť o tom, že som od JUDr. B. zobral úplatok (v nezistenej výške?!). Neuvádza miesto a čas odovzdania. Vychádza len z dohadov a špekulácií: „z rozhovorov vyplýva, že sa o veci rozprávali a stretli“; „JUDr. B. vypovedal, že sa stretli, sudca mu povedal, že sa na to pozrie, či sa to dá alebo nedá“. Špeciálny prokurátor v žiadosti neuvádza, že by JUDr. B. hovoril kedy a kde sme sa mali stretnúť a že by mi odovzdal úplatok.

Špeciálny prokurátor to neuviedol preto, lebo JUDr. B. vo svojej výpovedi zrejme neuviedol, že by mi úplatok dal. Je otázne, prečo túto skutočnosť špeciálny prokurátor

neuvádza – zamlčuje, ved' výpoveď, ako dôkaz treba brať ako celok a nielen tú časť, ktorá mu vyhovuje.

Ďalší „dôkaz“ špeciálneho prokurátora vychádza zo záznamu telefonátu zo dňa 12. 7. 2010 v ktorom som mal (podľa jeho vyhodnotenia) dať radu, akú žiadosť má obžalovaný podať, aby dosiahol prepustenie z väzby. Obžalovaný dodal písomné vyhlásenie, že súhlasí, aby sa hlavné pojednávanie konalo bez jeho prítomnosti. V tomto smere odkazujem na odôvodnenie uznesenia senátu NS SR sp. zn. 6 Tost 19/2010 zo 14. 7. 2010, kde v jeho konštatačnej časti senát hovorí, že o jeho žiadosti môže rozhodnúť len predseda senátu súdu 1. stupňa (§ 202 Tr. por. účinného do 31. 12. 2005). Odvolací senát konajúci o sťažnosti proti neprepusteniu z väzby nemohol o tejto žiadosti zo zákona rozhodnúť a ani na ňu nemohol prihliadnuť. Vývody špeciálneho prokurátora sú o tejto skutočnosti len špekulatívneho charakteru. Pre odstup času sa nepamätám, či som s niekým telefonoval a už vôbec neviem o čom. Existuje tu však pochybnosť o zákonom použití tohto „dôkazu“ (a netýka sa to len tohto odposluchu). Bližšie sa vyjadriť neviem, lebo som nemohol nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu.

Aj keby sa nejaký rozhovor s uvedenou „radou“ uskutočnil, aký logický dôvod by táto „rada“ mala, keď sa zo zákona, v druhostupňovom rozhodovaní o väzbe (teda v posudzovanom konaní pri rozhodnutí zo 14. 7. 2010) nedala použiť!!!?...

Argument špeciálneho prokurátora o telefonickom oznamovaní si termínu pojednávania Najvyššieho súdu, je tiež zavádzajúci. Termín zasadnutia resp. pojednávania senátov NS SR, ako aj senátov ostatných všeobecných súdov nie je utajovaná skutočnosť. Práve naopak. Každý, kto sa informuje na súde o termínoch pojednávanií, má právo byť informovaný. Termín tohto pojednávania bol určený 8. 7. 2010 a v tento pojednávací deň (14. 7. 2010) bolo na programe 5 vecí.

Ďalšou špekuláciou, a tiež nezmyslom, je tvrdenie špeciálneho prokurátora (uvedené v právoplatnom skutku o vznesení obvinenia iným osobám (str. 2 žiadosti), že sudca (myslí mňa) sám vydal uznesenie o prepustení obvineného z väzby na slobodu.

Aj vo väzobných veciach NS SR rozhoduje v senáte, v tejto veci to bol trojčlenný senát. Každý člen senátu má rovnocenný hlas a predseda senátu hlasuje posledný.

Špeciálny prokurátor zámerne zamlčuje, o aké rozhodnutie ide. Medzi prijatím úplatku a rozhodnutím musí byť príčinná súvislosť. Tu chcem opätovne vyhlásiť, že žiaden

úplatok som nezobral a ani mi nebol ponúknutý. Z obsahu písomného vyhotovenia uznesenia (výroku a odôvodnenia, ktoré je verejnou listinou) vyplýva, že obžalovaný nebol prepustený z väzby preto, lebo odpadol dôvod väzby – vyhýbanie sa trestnému konaniu. Dodatočné vyhlásenie obžalovaného, ktorý žiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebral do úvahy, pretože o takomto vyhlásení obžalovaného môže zo zákona rozhodovať len súd, ktorý vykonáva hlavné pojednávanie. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatoval stále trvajúcu existenciu väzobného dôvodu útekovej väzby.

Potrebné je tiež uviesť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody, ktorý je prípustný podľa čl. 17 Ústavy SR. Nevyhnutné pozbavenie osobnej slobody, ktoré umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu uskutočnenie a skončenie trestného konania. Zo zásady primeranosti vyplýva, že väzba nie je na mieste, pokiaľ by bola príliš prísny zaisťovacím opatrením. Väzba nie je trestom, ale výlučne procesným opatrením. Vzatím do väzby nemožno riešiť zabezpečenie prítomnosti obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ak je možný iný zákonný spôsob. Z princípu proporcionality vyplýva, že v každom konkrétnom prípade musí byť väzba úmerná daným podmienkam.

Pokiaľ orgán činný v trestnom konaní, resp. súd nariaďuje úkony, ktoré však nerealizuje, prípadne nevie zabezpečiť ich vykonanie, po určitom čase (rádovo mesiacoch) nie je možné udržať existenciu dôvodov väzby pre zabezpečenie účasti obžalovaného na týchto úkonoch, pokiaľ k zmareniu nariadených úkonov nedošlo zavinením tohto obžalovaného. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ak je jediným dôvodom pre ďalšie ponechanie vo väzbe obava, že obvinený unikne a tým sa vyhne trestnému stíhaniu, musí byť prepustený, ak je schopný poskytnúť primeranú záruku, že sa ustanoví na pojednávania. V danom prípade pobyt obžalovaného 5 mesiacov vo väzbe, spolu so skutočnosťou, že súd síce vytýčil 4 hlavné pojednávania, avšak ani jedno neotvoril, nezačal pojednávať a ani obžalovaného nevypočul, čoho sa domáhal, nastali okolnosti, ktoré viedli k prijatiu záruky, ako náhrady väzby a spolu s uloženými opatreniami mali zabezpečiť, miernejším zákonným opatrením než je výkon väzby, účasť obžalovaného na hlavnom pojednávaní. S upozornením, že prípadné porušenie prijatého sľubu a uložených opatrení, bude znamenať opätovný výkon väzby.

Neviem, či orgány prípravného konania v tejto veci zisťovali, či obžalovaný chodí na určené termíny hlavného pojednávania, či z jeho viny bolo zmarené hlavné pojednávanie. Pokiaľ mám informácie ja, keďže oficiálne orgány sa o tieto podstatné skutočnosti zrejme nezaujmajú, po prepustení obvineného L. K. boli vytýčené 4 termíny hlavného pojednávania, no ani jedno nebolo otvorené, teda pojednávanie sa ani nezačalo, no obžalovaný L. K. sa vždy dostavil, nezmaril pojednávanie a teda si plní uložené podmienky a prijatý sľub. Prijaté rozhodnutie senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky plní svoj účel. Je zákonné, a rešpektuje Európsky Dohovor o ľudských právach a judikatúru ESĽP ako aj ÚS SR. Pri jeho prijatí a jemu predchádzajúcom konaní, členovia senátu NS SR neporušili povinnosti vyplývajúce z ich postavenia a právomoci, nebol tak porušený záujem spoločnosti na riadnom, spravodlivom a nestrannom súdnom rozhodovaní. Pričom obžalovaný nezískal žiadnu výhodu odporujúcu zákonu a medzinárodným zmluvám, ktorými je SR viazaná.»

Na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 19. novembra 2013 zástupca generálnej prokuratúry zotrval na dôvodoch písomnej žiadosti o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu najvyššieho súdu.

Sudca najvyššieho súdu na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu žiadal súhlas na jeho trestné stíhanie odoprieť.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 136 ods. 2 prvej vety ústavy ústavný súd dáva súhlas na trestné stíhanie alebo vzatie do väzby sudcu a generálneho prokurátora.

Podľa čl. 145 ods. 2 druhej vety ústavy rozsah imunity sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 29a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií.

Podľa § 8 ods. 1 Trestného poriadku pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu nepodliehajú osoby, ktoré požívajú imunity a výsady podľa zákona alebo podľa medzinárodného práva.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný.

Podľa § 231 písm. j) Trestného poriadku iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní vyžiadať súhlas na trestné stíhanie alebo na podanie návrhu na vzatie do väzby osoby, v ktorej prípade je na taký úkon potrebný súhlas Národnej rady Slovenskej republiky, Súdnej rady Slovenskej republiky, ústavného súdu alebo Európskeho parlamentu.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. e) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh generálny prokurátor.

Podľa § 74e ods. 2 zákona o ústavnom súde ak príslušný orgán oznámi predsedovi ústavného súdu, že žiada ústavný súd o vydanie súhlasu na trestné stíhanie alebo na vzatie do väzby sudcu, sudcu podľa osobitného predpisu alebo generálneho prokurátora Slovenskej republiky, predseda ústavného súdu zvolá bez zbytočného odkladu plénum ústavného súdu. Plénum ústavného súdu prerokuje a rozhodne o žiadosti príslušného orgánu, pričom umožní osobe, ktorej sa žiadosť týka, vyjadriť sa o veci.

Pri rozhodovaní o žiadosti na vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu najvyššieho súdu podľa čl. 136 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry (napr. PL. ÚS 19/02, PL. ÚS 24/03, PL. ÚS 4/04) a z týchto úvah:

Ústava vo vzťahu k niektorým skupinám a kategóriám osôb upúšťa od zásady rovnosti práva a pripúšťa výnimku z pôsobnosti trestného práva pre tieto skupiny a kategórie osôb v rozsahu a spôsobom ustanoveným ústavou a zákonom. Do tejto kategórie osôb patria aj sudcovia, pričom imunita sudcu má zaistiť predovšetkým nezávislosť jeho rozhodovania, posilňovať jeho občiansku odvahu rozhodovať v súdnych sporoch v konkrétnych prípadoch len na základe ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv. Imunita sudcu je teda zvláštne oprávnenie považované za jednu zo základných záruk sudcovskej nezávislosti.

Ústavný súd už v rámci svojej skoršej judikatúry uviedol, že rozhodovanie o žiadosti generálneho prokurátora o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu vyžaduje, aby zo žiadosti bolo zrejmé, že je dostatočne odôvodnený záver o tom, že sudca spáchal konkrétny trestný čin (per analogiam § 206 ods. 1 Trestného poriadku). Generálneho prokurátora žiadajúceho súhlas na trestné stíhanie sudcu zaťažuje v tomto type konania pred ústavným súdom bremeno preukázania minimálne dôvodného podozrenia, že sudca svojím konaním mohol naplniť všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu (napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 101/2011 z 29. júna 2011).

Zo žiadosti generálneho prokurátora č. k. VII/2 Gv 120/10-124 z 20. augusta 2013 vyplývajú v tomto smere zásadné otázky, a to najmä vo vzťahu k subjektívnej stránke a objektívnej stránke zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona a prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pokiaľ ide o konkrétne konanie sudcu najvyššieho súdu, ktorého sa žiadosť generálneho prokurátora týkala.

K obsahovým náležitostiam žiadosti generálneho prokurátora o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu patrí totiž nielen jednoznačná právna kvalifikácia trestného činu, pre ktorý sa vydanie súhlasu na trestné stíhanie žiada, ale aj vymedzenie skutku, ktorého sa mal dotknutý sudca dopustiť, opisom skutku (konania či opomenutia tohto sudcu) s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za ktorých k nemu došlo, resp. tak, aby

skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom. Skutkový základ vymedzený v uznesení vyšetrovateľa z 12. júla 2010 o začatí trestného stíhania vo veci, na ktoré generálny prokurátor v úvode svojej žiadosti 20. augusta 2013 poukázal, je v tomto smere nedostatočný.

Relevantné skutkové okolnosti v ďalšej časti žiadosti generálneho prokurátora č. k. VII/2 Gv 120/10-124 z 20. augusta 2013 a dôkazy na podporu jeho skutkových tvrdení sa týkali predovšetkým skutkov tretích osôb, ktorých sa trestné konanie v danej veci týka, avšak práve k sudcovi najvyššieho súdu, na trestné stíhanie ktorého žiadal generálny prokurátor súhlas, chýbali (predovšetkým pokiaľ ide o prijatie, žiadanie či akceptáciu príslubu úplatku, resp. pokiaľ ide o úmysel zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech).

Ústavný súd preto podľa čl. 136 ods. 2 ústavy nedal súhlas na trestné stíhanie sudcu najvyššieho súdu v zmysle žiadosti generálneho prokurátora č. k. VII/2 Gv 120/10-124 z 20. augusta 2013.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2013